

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ অৱস্থা চোৱা মোৰ এজন পিতাৰ প্ৰতিয়ে অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আছে নে কিবা কৰ্ম সম্বন্ধীয়ৰ প্ৰতি অন্তৰ আকৰ্ষিত হৈ আছে?"

প্ৰশ্ন: নিজৰ কল্যাণ কৰিবৰ কাৰণে কোন দুটা কথাৰ খতিয়ন নিতৌ চাব (পৰীক্ষা কৰিব) লাগে?

উত্তৰ: "যোগ আৰু চলন"ৰ খতিয়ন নিতৌ চোৱা। পৰীক্ষা কৰা যে কোনো ডিচ্-চাৰ্ভিচ (অহিত)তো কৰা নাই? সদায় নিজৰ অন্তৰক সোধা যে আমি পিতাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ? নিজৰ সময় কেনেদৰে সফল কৰোঁ? আনকতো চাই নাথাকোঁ? কাৰোবাৰ নাম-ৰূপৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণতো নাই?

গীত: মুখড়া দেখ লে প্ৰাণী অগ্নি দিল দৰ্পণ মে... (হে মানৱ অন্তৰ দৰ্পণত নিজৰ মুখ চাই লোৱা.....)

ওঁম শান্তি। এয়া কোনে ক'লে? বেহদৰ পিতাই ক'লে - হে আত্মাসকল। প্ৰাণী মানে আত্মা। এনেকৈ নকয় জানো - আত্মা ওলাই গ'ল অৰ্থাৎ প্ৰাণ ওলাই গ'ল। এতিয়া পিতা সন্মুখত বহি বুজায় - হে আত্মাসকল স্মৰণ কৰা, কেৱল এইটো জন্মক চাব নালাগে কিন্তু যেতিয়াৰ পৰা তোমালোক তমোপ্ৰধান হৈছা, ছিৰি তললৈ নামি পতিত হৈ গৈছা তেতিয়াৰ পৰা চাব লাগে। গতিকে নিশ্চয় পাপ কৰিছা। এয়া বুজিলগীয়া কথা। কিমান জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ শিৰত আছে, এয়া কেনেকৈ জানিবা। নিজক চাব লাগে মই কিমান যোগযুক্ত হৈ থাকোঁ! পিতাৰ লগত যিমান ভালকৈ যোগযুক্ত হৈ থাকিবা সিমানে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বাবাই কৈছে - মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে গেৰান্টি (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিছোঁ তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। নিজৰ অন্তৰক চোৱা যে মই কিমান পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈ থাকোঁ? আমি যিমানে যোগযুক্ত হ'ম, পবিত্ৰ হ'ম, পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব, যোগ বাঢ়ি গৈ থাকিব। পবিত্ৰ নহ'লে যোগযুক্ত হ'ব নোৱাৰিবা। এনেকুৱাও বহুত আছে যিয়ে গোটেই দিনটোত 15 মিনিটো স্মৰণ নকৰে। নিজক সুধিব লাগে - মোৰ অন্তৰ শিৱবাবাৰ লগত নে দেহধাৰীৰ লগত লাগি আছে? কৰ্ম সম্বন্ধীয় আদিৰ লগত লাগি আছে? মায়াই ধুমুহাত সন্তানসকলকে লৈ আনিব নহয় জানো! নিজেও বুজিব পাৰে মোৰ অৱস্থা কেনেকুৱা? অন্তৰৰ আকৰ্ষণ শিৱবাবাৰ প্ৰতি আছে নে দেহধাৰীৰ প্ৰতি আছে? কৰ্ম সম্বন্ধীসকলৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিলে তেন্তে বুজিব লাগে আমাৰ বিকৰ্ম বহুত আছে, তেতিয়া মায়াই খালত পেলাই দিয়ে। শিক্ষাৰ্থীসকলে ভিতৰি বুজিব পাৰে, আমি উত্তীৰ্ণ হ'ম নে নহ'ম? ভালদৰে পঢ়োঁ নে নপঢ়োঁ? ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো। আত্মাই নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে, যদি তোমালোক পুণ্য আত্মা হৈ উচ্চ পদ পাব বিচৰা তেন্তে এই ক্ষেত্ৰত পবিত্ৰতা হৈছে ফাষ্ট (প্ৰথম)। পবিত্ৰ হৈয়েই আহিছা আকৌ পবিত্ৰ হৈয়েই যাব লাগিব, পতিতে কেতিয়াও উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। সদায় নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - আমি পিতাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ, আমি কি কৰি আছোঁ? এইটোতো নিশ্চিত যে পিচত বহি থকা ষ্টুডেণ্ট (শিক্ষাৰ্থী)সকলৰ বিবেক দংশন হয়। পুৰুষাৰ্থ কৰে উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে কিন্তু চলনো ভাল হ'ব নালাগে জানো। পিতাক স্মৰণ কৰি নিজৰ শিৱৰ পৰা পাপৰ বোজা আঁতৰাব লাগে। পাপৰ বোজা পিতাৰ স্মৃতি অবিহনে আঁতৰিবই নোৱাৰে। তেন্তে কিমান পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা আহি কয় - মোক; পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সময় সমীপত আহি থাকে। শৰীৰৰ ভৰসা নাই। হঠাতে কেনেকুৱা কেনেকুৱা এক্সিডেণ্ট (দুৰ্ঘটনা) হৈ যায়। অকাল মৃত্যুৰতো ফুল চিজন (পূৰ্ণ কাল) চলি আছে। গতিকে প্ৰত্যেকে নিজক পৰীক্ষা কৰি নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। গোটেই দিনটোৰ যোগ আৰু চলনৰ খতিয়ন চাব লাগে। আমি গোটেই দিনটোত কিমান পাপ কৰিলোঁ? মন, বাণীত প্ৰথমে আহে তাৰ পাচত কৰ্মত আহে। এতিয়া সন্তানসকলে ৰাইটিয়াচ (সৎ, পবিত্ৰ) বুদ্ধি পাইছে যে আমি ভাল কাম কৰিব লাগে। কাৰোবাক প্ৰবঞ্চনাতো কৰা নাই? অলাগতিয়াল মিছা কথাতো কোৱা নাই? ডিচ্-চাৰ্ভিচতো কৰা নাই? কোনোবা কাৰোবাৰ নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হ'লে তেতিয়া 'যজ্ঞ পিতা'ৰ নিন্দা কৰায়।

পিতাই কয় - কাকো দুখ নিদিবা। এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা। তোমালোকৰ এইটো চিন্তা থাকিব লাগে যে যদি আমি স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰোঁ তেন্তে কি গতি হ'ব! এই সময়ত গাফিলতি কৰি থাকিলে অন্তিম সময়ত বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব। এইটোও বুজি পায় যিসকল সাধাৰণ পদ পাবলগীয়া তেওঁলোকে সাধাৰণ পদেই পাব। বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰে যে আমি কি কৰিব লাগে। সকলোকে এইটোৱে মন্ত্ৰ দিব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। লক্ষ্যতো সন্তানসকলে পাইছে। এই কথাবোৰ জগতৰ লোকে বুজিব নোৱাৰে। প্ৰথম মুখ্য কথা হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞানতো পাই গ'লা। নিতৌ কিবা নহয় কিবা নতুন-নতুন পইণ্টো বুজাবলৈ দিয়া হয়। যেনেকৈ বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰ আছে, তাৰ ওপৰতো তোমালোকে বুজাব পাৰা। কেনেকৈ বৰ্ণিত আহে - এইখনো ছিৰিৰ চিত্ৰৰ কাষত ৰাখিবলগীয়া। গোটেই দিন বুদ্ধিত এইটোৱে চিন্তন চলিব লাগে যে কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাওঁ? সেৱা কৰিলেও পিতাৰ স্মৃতি থাকিব। পিতাৰ স্মৃতিৰেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজাইছে তোমালোকৰ 63 জন্মৰ পাপ আছ। পাপ কৰি কৰি সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। এতিয়া মোৰ হৈ আকৌ কোনো পাপ কৰ্ম নকৰিবা। মিছা কোৱা, চয়তানী কৰা, আনৰ ঘৰ ভঙা বা শুনা কথাত বিশ্বাস কৰা - এই ইফালৰ কথা সিফালে লগাই ফুৰাতো বহুত লোকচানকাৰক হয়। পিতাৰ পৰা যোগেই চিঙি দিয়ে, তেন্তে কিমান পাপ হৈ গ'ল। চৰকাৰৰো প্ৰবঞ্চক থাকে, চৰকাৰ কথা কোনোবা শতৰূক শুনাই বহুত লোকচান কৰি দিয়ে। তেতিয়া তেওঁলোকে বহুত কাঢ়া শান্তি পায়। গতিকে সন্তানসকলৰ মুখেৰে সদায় জ্ঞান ৰত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে। অদৰকাৰী খবৰো এজনে আনজনক সুধিব নালাগে। জ্ঞানৰ কথাই পাতিব লাগে। তুমি

কেনেকৈ পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হোৱা? কেনেকৈ কাৰোবাক বুজোৱা? গোটেই দিন এয়াই খেয়াল চলিব লাগে। চিত্ৰৰ আগত গৈ বহি যাব লাগে। তোমালোকৰ বুদ্ধিততো ন'লেজ (জ্ঞান) আছে নহয় জানো। ভক্তি মার্গততো অনেক প্ৰকাৰৰ চিত্ৰক পূজা কৰি থাকে। একোৱেই নাজানে। ব্লাইণ্ড ফেথ (অন্ধ বিশ্বাস), আইড'ল ৱৰ্শ্বিপ (মূৰ্তি পূজা) এই কথাবোৰত ভাৰত প্ৰখ্যাত। এতিয়া তোমালোকে এই কথাবোৰ বুজাবলৈ কিমান যত্ন কৰা। প্ৰদৰ্শনীত কিমান মনুষ্য আছে। ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ থাকে, কোনোবাইতো বুজে, এয়া চাবলগীয়া আৰু বুজিবলগীয়া কথা। চাব, কিন্তু চেণ্টাৰলৈ (সেৱাকেন্দ্ৰলৈ) কেতিয়াও নাযায়। দিনে-প্ৰতিদিনে সৃষ্টিৰ অৱস্থাও বেয়া হৈ গৈ থাকে। কাজিয়া বহুত, বিদেশত কি কি হৈ আছে - কথাই নুসুধিবা। কিমান মনুষ্য মৰে। তমোপ্ৰধান সৃষ্টি নহয় জানো। যদিও কয় বোমা আদি তৈয়াৰ কৰা উচিত নহয়। কিন্তু তেওঁলোকে কয় তোমালোকৰ ওচৰত বহুত ৰাখিছা তেন্তে আমি আকৌ কিয় তৈয়াৰ নকৰিম। নহ'লে গোলাম হৈ থাকিব লাগিব। সকলো চিন্তা ধাৰা বিনাশৰ বাবেই। বিনাশতো হ'বই। এনেকৈ কয় - শংকৰ প্ৰেৰক হয় কিন্তু ইয়াত প্ৰেৰণা আদিৰতো কথা নাই। আমিতো ড্ৰামা অনুসৰি চলি আছোঁ। মায়া বৰ শক্তিশালী। মোৰ সন্তানসকলকো বিকাৰত বগৰাই দিয়ে। কিমান বুজোৱা হয় যে দেহৰ সৈতে মৰম নাৰাখিবা, নাম-ৰূপত আৱদ্ধ নহ'বা। কিন্তু মায়াও এনেকুৱা তমোপ্ৰধান যে দেহত আৱদ্ধ কৰি দিয়ে। একেবাৰে নাকত ধৰি লয়। গমেই পোৱা নাযায়। পিতাই কিমান বুজায় - শ্ৰীমতত চলা, কিন্তু নচলে। ৰাৱণৰ মত ততালিকে বুদ্ধিত আহি যায়। ৰাৱণে জেইলৰ (কাৰাগাৰৰ) পৰা মুক্তি নিদিয়ে।

পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্বৰ্ণ কৰা। বচ, এতিয়াতো আমি যামগৈ। আধাকল্পৰ ৰোগৰ পৰা আমি মুক্ত হওঁ। তাততো আছেই নিৰোগী কায়। ইয়াততো কিমান ৰোগী। এইখন হৈছে ৰৌৰৱ নৰক। যদিও তেওঁলোকে গৰুড় পুৰাণ পঢ়ে কিন্তু পঢ়োঁতা অথবা শুনোঁতাসকলে একোৱেই বুজি নাপায়। বাবাই নিজেই কয় - আগতে ভক্তিৰ কিমান নিচা আছিল। ভক্তিৰে ভগৱানক পাম, এই কথা শুনি আনন্দিত হৈ ভক্তি কৰি আছিল। পতিত হয় সেই কাৰণেতো মাতে - হে পতিত-পাৱন আহা। ভক্তি কৰা এয়াতো ভাল কথা আকৌ ভগৱানক কিয় স্বৰ্ণ কৰা! এনেকৈ বুজি লয় ভগৱানে আহি আমাক ভক্তিৰ ফল দিব। কি ফল দিব - সেয়া কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - গীতা পঢ়াসকলকে বুজাব লাগে, সেইসকলেই আমাৰ ধৰ্মৰ হয়। প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল গীতাত উল্লেখ থকা ভগৱানুবাচ। এতিয়া গীতাৰ ভগৱান কোন? ভগৱানৰতো পৰিচয় লাগিব নহয় জানো। তোমালোকে জানি গ'লা - আত্মা কি হয়, পৰমাত্মা কি হয়? মনুষ্যই জ্ঞানৰ কথাক কিমান ভয় কৰে। ভক্তি কিমান ভাল লাগে। জ্ঞানৰ পৰা 3 মাইল দূৰলৈ পলায়। হেৰ', পাৱন হোৱাতো ভাল কথা, এতিয়া পাৱন সৃষ্টিৰ স্থাপনা, পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব। কিন্তু একেবাৰে নুশুনে। পিতাৰ ডাইৰেক্সন হৈছে - হিয়েৰ ন' ইভিল..... (বেয়া নুশুনিবা...) মায়াই আকৌ কয় - বাবাৰ কথা নুশুনিবা। মায়াৰ ডাইৰেক্সন হৈছে শিৱবাবাৰ জ্ঞান নুশুনিবা। এনেকুৱা জোৰেৰে মায়াই চৰ মাৰে যে বুদ্ধিত ধাৰণেই নহয়। পিতাক স্বৰ্ণ কৰিবই নোৱাৰে। মিত্ৰ সম্বন্ধীয়, দেহধাৰীৰ স্মৃতি আহি যায়। বাবাৰ আজ্ঞা পালন নকৰে। পিতাই কয় - মামেকম (মেনে মেনে কেৱল মোক) স্বৰ্ণ কৰা আকৌ সেয়া অৱজ্ঞা কৰি কয় - মোৰ অমুকৰ স্মৃতি আহে। আনৰ স্মৃতি আহিলে বাগৰি পৰিবা। এই কথাবোৰৰ প্ৰতি ঘৃণা উপজিব লাগে। এইখন একেবাৰে ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। আমাৰ বাবেতো নতুন স্বৰ্গ স্থাপন হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতা আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ পৰিচয় পাইছা গতিকে সেই পঢ়াতহে লাগি যাব লাগে। পিতাই কয় - নিজৰ অন্তৰখনক চোৱা। নাৰদৰো দৃষ্টান্ত আছে নহয় জানো। সেয়েহে পিতায়ে কয় - নিজক চোৱা, মই পিতাক স্বৰ্ণ কৰোঁনে? স্বৰ্ণেৰেহে পাপ ভস্ম হ'ব। যিকোনো পৰিস্থিতিতে স্বৰ্ণ শিৱবাবাক কৰিব লাগে, অন্য কাৰো প্ৰতি মৰম ৰাখিব নালাগে। অন্তিম সময়ত শিৱবাবাৰ স্মৃতিত দেহৰ পৰা প্ৰাণ ওলাব লাগে। শিৱবাবাৰ স্মৃতি হওঁক আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰৰ জ্ঞান হওঁক। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কোন হয়, এয়াও কোনোবাই জানে জানো। ব্ৰাহ্মণসকলকো এই জ্ঞান কোনে দিলে? ব্ৰাহ্মণক এই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কোনে কৰি তুলিলে? পৰমপিতা পৰমাত্মা বিন্দুৱে। তেন্তে কি তেওঁ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নেকি? হয়, প্ৰথমেতো তেওঁই হয়। নহ'লে আমাক ব্ৰাহ্মণসকলক কোনে শুনাব। তেওঁৰ গোটেই ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান আছে। তোমালোক আত্মাও তেনেকুৱা হৈ যোৱা, তেওঁ আত্মা হয়। ভক্তি মার্গত বিষ্ণুক চক্ৰধাৰী কৰি দিছে। আমি কওঁ - পৰমাত্মা ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিমূৰ্তি, ত্ৰিনেত্ৰী। তেওঁ আমাক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। তেওঁ নিশ্চয় মনুষ্যৰ শৰীৰত আহি শুনাব। ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান নিশ্চয় ৰচয়িতাইহে শুনাব নহয় জানো। ৰচয়িতাৰ বিষয়েই কোনেও নাজানে তেন্তে ৰচনাৰ জ্ঞান ক'ৰ পৰা পাব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা শিৱবাবাহে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, জ্ঞান সাগৰ হয়। তেওঁ জানে আমি কেনেকৈ এই 84 ৰ চক্ৰত আছোঁ। নিজেতো পুনৰ্জন্ম নলয়। তেওঁৰ জ্ঞান আছে যি আমাক শুনায়ে। গতিকে প্ৰথমেতো শিৱবাবাই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহ'ল জানো। শিৱবাবাইহে আমাক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। পাৱন কৰি তোলে কিয়নো তেওঁ পতিত-পাৱন হয়। ৰচয়িতাও তেওঁই। পিতাই সন্তানৰ জীৱনক নাজানে জানো। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰায়। কৰণকৰাৱনহাৰ নহয় জানো। তোমালোকেও শিকা, শিকোৱা। পিতাই পঢ়ায় আকৌ কয় আনকো পঢ়োৱা। গতিকে শিৱবাবাইহে তোমালোকক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। তেওঁ কয় - মোৰ সৃষ্টিচক্ৰৰ জ্ঞান আছে সেইবাবেতো শুনাওঁ। গতিকে 84 জন্ম কেনেকৈ লোৱা - এই 84 জন্মৰ কাহিনী বুদ্ধিত থাকিব লাগে। এয়া বুদ্ধিত থাকিলেও চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব পাৰা। এয়া হৈছে জ্ঞান। বাকী যোগৰ দ্বাৰাহে পাপ খণ্ডন হয়। গোটেই দিনৰ খতিয়ান উলিওৱা। স্বৰ্ণেই যদি নকৰা তেন্তে কি খতিয়ান উলিয়াবা! গোটেই দিনটোত কি কি কৰিলা - এয়াতো স্মৃতিত থাকে নহয় জানো। এনেকুৱাও মনুষ্য আছে, নিজৰ খতিয়ান উলিয়াই চায় - কিমান শাস্ত্ৰ পঢ়িলে, কিমান পুণ্য কৰিলে? তোমালোকেতো ক'বা - কিমান সময় স্বৰ্ণ কৰিলে? কিমান আনন্দৰে পিতাৰ পৰিচয় দিলে? পিতাৰ দ্বাৰা যি পইন্ট পাইছা সেয়া বাৰে বাৰে মন্থন কৰিবা। যি জ্ঞান পাইছা বুদ্ধিত তাৰ স্মৃতি ৰাখিবা, নিতৌ মুৰুলী

পঢ়িবা। সেয়াও বহুত ভাল। মুৰুলীত যি পইন্ট আছে সেয়া বাৰে বাৰে মন্থন কৰিব লাগে। ইয়াত থকাসকলতকৈও বাহিৰত বিলাতত থকাসকল বেছি স্মৃতিত থাকে। কিমান বন্ধনত থাকোঁতা আছে, বাবাক কেতিয়াও দেখাই নাই, স্বৰ্ণ কিমান কৰে, নিচা বাঢ়ি থাকে। ঘৰত বহিয়ে সাক্ষাৎকাৰ হয় বা শুনোঁতে শুনোঁতে অনায়াসে নিশ্চয় হৈ যায়।

সেয়েহে পিতাই কয় - ভিতৰি নিজক পৰীক্ষা কৰিবা যে আমি কিমান উচ্চ পদ পাম? আমাৰ চলন কেনেকুৱা? কোনো খোৱা বা পান কৰাৰ লালসাতো নাই? কোনো অভ্যাস থাকিব নালাগে। মূল কথাটো হ'ল অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থকা। অন্তৰক সোধা - মই কাক স্বৰ্ণ কৰোঁ? কিমান সময় আনক স্বৰ্ণ কৰোঁ? জ্ঞানো ধাৰণ কৰিব লাগে, পাপো থগুন কৰিব লাগে। কোনো-কোনোৱে এনেকুৱা পাপ কৰিছে যে কথাই নুসুধিবা। ভগৱানে কয় এইটো কৰা কিন্তু কৈ দিয়ে পৰৰ বশীভূত হৈ যাওঁ অৰ্থাৎ মায়াৰ বশীভূত হৈ আছে। বাৰু, মায়াৰ বশীভূত হৈয়েই থকা। তোমালোকে হয়তো শ্ৰীমতত চলিব লাগে অথবা নিজৰ মতত। চাব লাগে এনেকুৱা অৱস্থাত আমি কিমানলৈকে উত্তীৰ্ণ হ'ম? কি পদ পাম? ২১ জন্মৰ বাবে লোকচান হৈ যায়। যেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব তেতিয়া আকৌ দেহ-অভিমানৰ নামেই নাথাকিব। সেইবাবে কোৱা হয় দেহী-অভিমানী হোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্বৰ্ণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এনেকুৱা কোনো কৰ্তব্য কৰিব নালাগে যাৰ দ্বাৰা 'যজ্ঞ পিতা'ৰ নিন্দা হয়। পিতাৰ দ্বাৰা যি ৰাইটিয়াচ (পবিত্ৰ, সং) বুদ্ধি পাইছা সেই বুদ্ধিৰে ভাল কৰ্ম কৰিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে।

(২) ইজনে সিজনক অদৰকাৰী খবৰ সুধিব নালাগে, নিজৰ মাজত জ্ঞানৰহে কথা পাতিব লাগে। অসত্য, চয়তানী, ঘৰ ভঙা কথা এই সকলোবোৰ এৰি মুখৰে সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত কৰিব লাগে। ইভিল (আসুৰি) কথা শুনিবও নালাগে, শুনাবও নালাগে।

বৰদান: আনন্দৰ অখুট খাজনাৰে ভৰপূৰ সদায় 'বেফিকৰ বাদশ্বাহ' (নিচিন্ত সম্ৰাট) হোৱা আনন্দৰ সাগৰৰ দ্বাৰা সদায় আনন্দৰ অখুট খাজনা পোৱা যায় সেয়েহে যি কোনো পৰিস্থিতিত আনন্দ নোহোৱা হ'ব নোৱাৰে। কোনো কথাৰ বাবে চিন্তা হ'ব নোৱাৰে। এনেকুৱা নহয় যে প্ৰপাৰ্টিৰ (ধন-সম্পত্তিৰ) কি হ'ব, পৰিয়ালৰ কি হ'ব। পৰিৱৰ্তনেই হ'ব নহয় জানো। পুৰণি সৃষ্টিত যিমানেই শ্ৰেষ্ঠ নহওঁক কিন্তু সকলো পুৰণাই হয় সেয়েহে নিচিন্ত হৈ গ'ল। যি হ'ব ভাল হ'ব। ব্ৰাহ্মণৰ বাবে সকলো শুভ, একোৱেই অশুভ নহয়। তোমালোকৰ এনেকুৱা বাদশ্বাহী আছে যিটো কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে।

শ্লোগান: এই সংসাৰখনক এক অলৌকিক খেল আৰু পৰিস্থিতিসমূহক খেলনা (পুতলা) বুলি মানি চলা তেতিয়া কেতিয়াও নিৰাশ হ'বলগীয়া নহ'ব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!